

Prasītājas prasījumi

— Galvenokārt:

atcelt Komisijas 2010. gada 29. jūnija Lēmumu C(2010) 4255, galīgā redakcija, par finanšu korekciju piemērošanu ELVGF Virzības nodaļas finansējumam, kas kā "ieguldījumu lauksaimniecības uzņēmumos" pasākums piešķirts darbības programmai CCI 1999.PT.06.1.PO.007 (Portugāle — Valsts programma, 1. mērķis), ar kuru par EUR 16 411 829,46 samazināts ELVGF Virzības nodaļas tāds ieguldījums izdevumu segšanā, kas saskaņā ar Komisijas 2000. gada 30. oktobra Lēmumu C(2000) 2878 ir piešķirts atbalsta programmas CCI 1999.PT.06.1.PO.007 (Portugāle — Valsts programma, 1. mērķis) ietvaros.

— Pakārtoti:

1) atcelt Komisijas 2010. gada 29. jūnija Lēmumu C(2010) 4255, galīgā redakcija, tiktāl, ciktāl tas attiecas uz Kopienų finansējumu Portugāles Republikas izmaksām saistībā ar pieteikumiem, kas apstiprināti laikā no 2003. gada oktobra līdz 2006. gada novembrim EUR 194 347 574,29 apmērā;

2) atcelt Komisijas 2010. gada 29. jūnija Lēmumu C(2010) 4255, galīgā redakcija, tiktāl, ciktāl tas attiecas uz Kopienų finansējumu Portugāles Republikas izmaksām saistībā ar pieteikumiem, kas attiecas uz "ieguldījumiem lauksaimniecības uzņēmumos" un kas ir saistīti ar atbalstu jauniem lauksaimniekiem EUR 94 621 812,06 apmērā.

— piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāja izvirza šādus pamatus:

- a) LESD 250. panta pārkāpums un kompetences trūkums;
- b) Padomes 1999. gada 21. jūnija Regulas (EK) Nr. 1260/1999 ⁽¹⁾ 39. panta 3. punkta pārkāpums;
- c) Padomes 1999. gada 17. maija Regulas (EK) Nr. 1257/99 ⁽²⁾ 5. panta 2. punkta piemērošana ar atpakaļejošu spēku;
- d) Komisijas 2002. gada 26. februāra Regulas (EK) Nr. 445/2002 ⁽³⁾ 4. panta 2. punkta pārkāpums;
- e) Komisijas 2001. gada 2. marta Regulas (EK) Nr. 438/2001 ⁽⁴⁾ 4. panta pārkāpums;
- f) Regulas (EK) Nr. 1257/99 5. panta 2. punkta pārkāpums;

g) vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpums;

h) vienlīdzīgas attieksmes un tiesiskās palāvības principu pārkāpums, kā arī kļūdas pieļaušana attiecībā uz finansiālajām sekām, kas izriet no Kopienų tiesību normu pārkāpuma;

i) samērīguma principa pārkāpums.

⁽¹⁾ Padomes 1999. gada 21. jūnija Regula (EK) Nr. 1260/1999, ar ko paredz vispārīgus noteikumus par struktūrfondiem (OV L 161, 1. lpp.).

⁽²⁾ Padomes 1999. gada 17. maija Regula (EK) Nr. 1257/99 par Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda (ELVGF) atbalstu lauku attīstībai un dažu regulu grozīšanu un atcelšanu (OV L 160, 80. lpp.).

⁽³⁾ Komisijas 2002. gada 26. februāra Regula (EK) Nr. 445/2002, ar ko paredz sīki izstrādātus piemērošanas noteikumus Padomes Regulai (EK) Nr. 1257/1999 par Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda (ELVGF) atbalstu lauku attīstībai (OV L 74, 1. lpp.).

⁽⁴⁾ Komisijas 2001. gada 2. marta Regula (EK) Nr. 438/2001, ar ko paredz sīki izstrādātus īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EK) Nr. 1260/1999 attiecībā uz vadības un kontroles sistēmām, ko piemēro no struktūrfondiem piešķirtajai palīdzībai (OV L 63, 21. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko par Civildienesta tiesas 2010. gada 15. jūnija spriedumu lietā F-35/08 Pachtitis/Komisija 2010. gada 25. augustā iesniedza Eiropas Komisija

(Lieta T-361/10 P)

(2010/C 301/57)

Tiesvedības valoda — grieķu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Eiropas Komisija (pārstāvji — J. Curral un I. Chatziannīs)

Otrs lietas dalībnieks: Dimitrios Pachtitis (Atēnas, Grieķija), ko atbalsta Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītājs

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

— atcelt Civildienesta tiesas 2010. gada 15. jūnija spriedumu lietā F-35/08 Pachtitis/Komisija;

— nodot lietu atkārtotai izskatīšanai Civildienesta tiesai, lai tiktu izvērtēti pārējie atcelšanas pamati;

— piespriest atbildētājam apelācijas instancē atlīdzināt tiesāšanās izdevumus apelācijas un pirmajā instancē.

Pamati un galvenie argumenti

Ar šo apelācijas sūdzību apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdz atcelt Civildienesta tiesas 2010. gada 15. jūnija spriedumu lietā F-35/08 *Pachtitis*/Komisija, ar kuru ir atcelti Eiropas Personāla atlases biroja (EPSO) 2007. gada 31. maija un 2007. gada 6. decembra lēmumi, saskaņā ar kuriem *D. Pachtitis* tika izslēgts no to 110 kandidātu saraksta, kuri ir saņēmuši augstāko punktu skaitu priekšatlases testos, lai iegūtu tiesības piedalīties atklātajā konkursā EPSO/AD/77/06, un ar kuru Komisijai ir piespriests segt savus un atlīdzināt prasītāja tiesāšanās izdevumus.

Savas apelācijas sūdzības pamatojumam Komisija izvirza šādus atcelšanas pamatus:

- Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumu III pielikuma 1., 5. un 7. panta pārkāpums;
- Kopienu tiesību pārkāpums un it īpaši Lēmuma 2002/620/EK ⁽¹⁾ 2. panta un Lēmuma 2002/621/EK ⁽²⁾ 1. panta, par EPSO izveidi pārkāpums;
- pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpums.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta, Padomes, Komisijas, Tiesas, Revīzijas palātas, Ekonomikas un sociālo lietu komitejas, Reģionu komitejas un Eiropas ombuda 2002. gada 25. jūlija Lēmums 2002/620/EK par Eiropas Kopienu Personāla atlases biroja izveidi — Eiropas Parlamenta biroja paziņojums (OV L 197, 53. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas ģenerālsēkretāru, Tiesas Sekretāra, Revīzijas Palātas, Ekonomikas un sociālo lietu komitejas un Reģionu komitejas ģenerālsēkretāru un Eiropas ombuda pārstāvja 2002. gada 25. jūlija Lēmums 2002/621/EK par Eiropas Kopienu Personāla atlases biroja uzbūvi un darbību (OV L 197, 56. lpp.).

Prasība, kas celta 2010. gada 3. septembrī — *Bloufin Touna Ellas Naftiki Etaireia u.c./Komisija*

(Lieta T-367/10)

(2010/C 301/58)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāji: *Bloufin Touna Ellas Naftiki Etaireia* (Atēnas, Grieķija), *Chrisderic (St Cyprien, France)*, *André Sébastien Fortassier (Graul D'Agde, Francija)* (pārstāvji — *V. Akritidis* un *E. Petrtsi, lawyers*)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītāju prasījumi:

- atcelt Komisijas 2010. gada 9. jūnija Regulu (EK) Nr. 498/2010, ar ko nosaka aizliegumu ar riņķvadu zvejojšiem kuģiem, kuri peld ar Francijas vai Grieķijas karogu vai ir reģistrēti Francijā vai Grieķijā, zvejojot zilās tunzivis Atlantijas okeānā uz austrumiem no 45° rietumu garuma un Vidusjūrā ⁽¹⁾;
- piespriest Komisijai atlīdzināt visus izdevumus, kuri prasītājiem radušies sakarā ar šo tiesvedību.

Pamati un galvenie argumenti

Savas prasības pamatojumam prasītāji izvirza trīs prasības pamatus.

Pirmkārt, tie apgalvo, ka apstrīdētā regula esot pieņemta, pārkāpjot vienlīdzīgas attieksmes un nediskriminācijas principus, kuri noteikti LESD 18. pantā, ar kuru ir aizliegta diskriminācija pilsonības dēļ, un LESD 40. panta 2. punktā, ar kuru ir aizliegta ražotāju un patērētāju diskriminācija lauksaimniecības nozarē, kā arī pārkāpjot Eiropas Savienības tiesību vispārējo principu Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 21. panta 2. punkta izpratnē.

Šajā ziņā prasītāji apgalvo, ka Komisija esot diskriminējusi divējādi. Pirmkārt, tā esot aizliegusi turpināt zvejojot Grieķijā, Francijā un Spānijā ⁽²⁾ pirms zvejas perioda beigām, lai gan Grieķijas kvota bija daudz mazāk izsmelta nekā Spānijas kvota. Otrkārt, kad Komisija informēja visas trīs ES dalībvalstis par zvejas pārtraukšanu, tā esot publicējusi divas dažādas saistošas regulas attiecībā uz pārtraukšanu — vienu attiecībā uz Grieķiju un Franciju un otru attiecībā uz Spāniju — atļaujot Spānijas flotei turpināt zveju līdz zvejas perioda beigām. Prasītāji norāda, ka pēc to domām neesot bijis objektīva iemesla šādi atšķirīgi attieksmei.

Otrkārt, prasītāji apgalvo, ka Komisija esot pārkāpusi vispārējo samērīguma principu, kas ir noteikts LESD 5. panta 4. punktā un Līgumam pievienotajā Protokolā Nr. 2 un kas pastāvīgajā judikatūrā ir atzīts par personu aizsardzības augstāko juridiskā spēka tiesību normu. Pēc prasītāju domām Komisija būtu varējusi pieņemt daudz samērīgāku pasākumu, lai nodrošinātu ES dalībvalstu atbilstību Regulas (EK) Nr. 1224/2009 ⁽³⁾ režīmam un aizliegt dzīvu zilo tunzivju zveju, kad valsts kvotas būtu sasniegušas kritiskāku līmeni, tuvu 100 %. Tāpat tā varēja aizliegt šādu darbību visās attiecīgajās ES dalībvalstīs vienā datumā.